

บทที่ ๘

ด้วยไทยล้นหมายรักสามัคคี

ถึงเพื่อน ๆ ทุกคน

จดหมายของฉันฉบับนี้อาจยาวไปบ้าง เพราะฉันมีเรื่องราวบางเรื่อง ที่อยากจะเล่าให้พวกเราฟัง นี่เป็นจดหมายฉบับแรก ที่ฉันตั้งใจส่งให้เพื่อน ๆ ได้อ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นประสบการณ์ที่ฉันประทับใจและฝังใจจำ ฉันหวังว่าเพื่อน ๆ คงจะเพลิดเพลินไปกับเรื่องเล่าของฉัน และได้แง่คิดไปไตร่ตรองไม่มากก็น้อย

เพื่อน ๆ คงรู้จัก “ผมแกละ” กันบ้างแล้ว หลายคนอาจแปลกใจว่า เด็กชายโบราณที่ไว้ผมแกละคนนี้เป็นใคร และมาจากไหนกันแน่ เขามีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้เหมือนพวกเราหรือไม่ หรือว่าเป็นเพียงเด็กชายในเว็บไซต์ *โลกวรรณคดีดอตคอม* (<http://www.lokwannakadi.com>) เท่านั้น

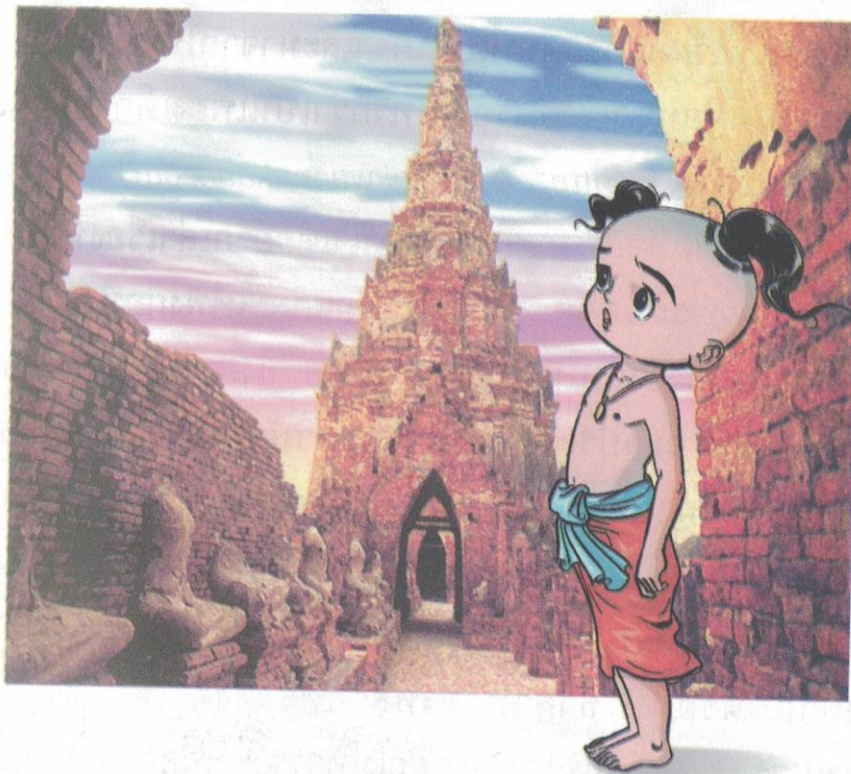
ฉันยังไม่อยากบอกพวกเราในตอนนี้อยู่ แต่อยากเล่าเรื่องที่มีโอกาสได้ไปท่องโลกแห่งวรรณคดีครั้งล่าสุดกับผมแกละให้ฟังก่อน

วันนั้นผมแกละพาฉันไปเที่ยว “อุทยานประวัติศาสตร์อยุธยา” พวกเราคงได้เรียนวิชาประวัติศาสตร์ไทยมาบ้างแล้ว และคงทราบดีว่าเมื่อหลายร้อยปีที่ผ่านมา กรุงศรีอยุธยาคือราชธานีอันยิ่งใหญ่ของไทย มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งในด้านการเมือง การปกครองและศิลปวัฒนธรรม วรรณคดีไทยที่มีคุณค่าหลายเรื่องเกิดขึ้นในสมัยนี้ กรุงศรีอยุธยา มีพระมหากษัตริย์ผู้ปรีชาสามารถหลายพระองค์ เช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ฯลฯ เรื่องราวเกี่ยวกับ

กรุงศรีอยุธยาได้รับการบันทึกถ่ายทอดไว้ในตำนานและคำบอกเล่า
ในพงศาวดาร ในวรรณคดีและเอกสารอื่นๆ จำนวนมาก จึงอยู่ในความ-
ทรงจำของชาวไทยทั่วไป

นั่นคืออยุธยาในอดีต อยุธยาที่มั่งคั่งและรุ่งเรือง หลายครั้งที่ฉัน
ออกท่องโลกวรรณคดีไปกับผมแกะละ ฉันได้มองเห็นความยิ่งใหญ่และ
งดงามของกรุงศรีอยุธยา เห็นปราสาทราชวังและวัดวาอาราม ที่ก่อสร้าง
อย่างสวยงามราวกับฉาบทาด้วยทองคำ มองเห็นชีวิตอันเรียบง่ายแต่งดงาม
ของชาวเมือง เห็นแม่น้ำสีใส และทุ่งข้าวสีทองกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

แต่อยุธยาที่ฉันเห็นในวันนี้ ช่างต่างกับกรุงศรีอยุธยาในอดีตอย่าง
ลิบลับ เมื่อเราไปถึงอุทยานประวัติศาสตร์อยุธยา เราได้เห็นแต่ซากปรักหักพัง
ของปราสาท ราชวัง และวัดวาอาราม เห็นร่องรอยของสระน้ำและคูเมือง
เห็นเศษอิฐเศษกระเบื้องในโบราณสถานหลายแห่ง

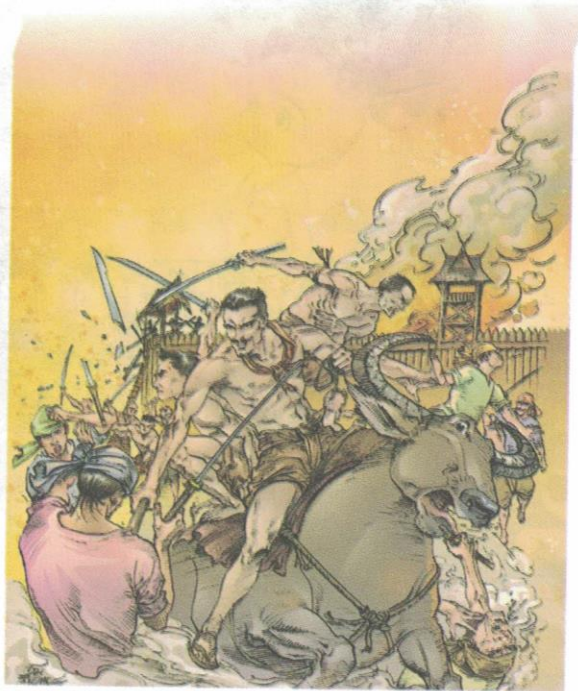
ผมแกะพาฉันไปยืนอยู่ที่ประตูด้านหนึ่ง เขายืนนิ่งและจ้องมองไปข้างหน้า ตอนนั้น เด็กชายผมแกะและผู้ราเริงเหมือนจะเปลี่ยนเป็นอีกคนหนึ่ง เขาเงิบ เครื่องขริมและตุศร่า เหมือนกับว่ากำลังคิดถึงเรื่องราวบางอย่างที่ทำให้เขาสะเทือนใจอย่างยิ่ง

ฉันไม่กล้าจะเอ่ยถาม บางครั้งฉันอดคิดไม่ได้ว่า ผมแกะอาจเป็นเด็กชายที่เคยมีชีวิตอยู่ในสมัยนั้น เขาคงมีบ้านอยู่ที่ใดสักแห่งหนึ่งในเขตพระนคร และแล้ววันหนึ่งก็เกิดศึกสงคราม บ้านของเขาคงถูกไฟไหม้จนหมด พ่อแม่พี่น้องสูญหายพลัดพรากจากกัน เมื่อผมแกะได้กลับมาเห็นร่องรอยสถานที่ที่เขาเคยอยู่ เขาจึงรู้สึกสะเทือนใจ

นี่เป็นเพียงความคิดคำนึงของฉัน ขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น ผมแกะก็เอ่ยขึ้นว่า

“เมื่อไรก็ตามที่คนไทยเรามีความคิดแตกแยกกัน ไม่รู้เท่าทันปัญหาที่เป็นต้นตอของสงคราม ศัตรูภายนอกก็จะเข้ามาแทรกแซง ทำให้สูญเสียชีวิตเอกราชของชาติได้โดยง่าย”

เสียงพูดของผมแกะ
เหมือนกับล่องลอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง ราวกับว่า เขาไม่ได้เป็นคนพูด ในขณะที่ฉันกลับได้ยินเสียงอึกทึกครึกโครม เสียงประตบบันในสนามรบ เสียงปืนใหญ่ก้องคำราม เสียงร้องของช่างศึกและม้าศึก เสียงกู่ตะโกนแตกตื่นของชาวเมืองที่หนีเข้าศึกอยู่จำละหวั่น เสียงร้องไห้ของเด็กๆ และผู้หญิง

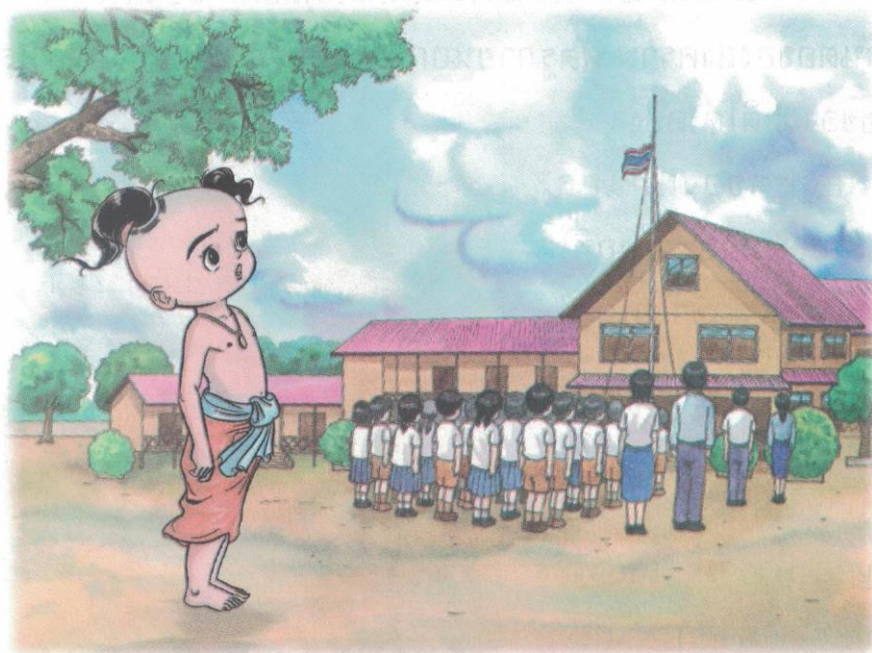
ท้องฟ้าเหนือพระนครแดงฉานด้วยแสงจากเปลวไฟและกลุ่มหมอกควัน
มืดทะมึน

นั่นคือภาพที่น่ากลัวสำหรับฉัน รวากับว่าฉันได้ย้อนกลับไปสู่เหตุการณ์
ในครั้งนั้นด้วยตัวเอง ฉันไม่อยากให้มีเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นอีก ฉันไม่ชอบ
ศึกสงคราม คนไทยเป็นคนรักสงบ เพียงแต่ไม่ชอบให้ใครมาข่มขู่เท่านั้น

“เราต้องรักชาติของเรา” เสียงผมแกละพูดขึ้นอีก

“รักอย่างไรหรือ” ฉันถามขึ้นเสียงดัง

“มาร้อง เพลงชาติไทย ด้วยกันเถิดชาติ มีคำตอบดีๆ อยู่ใน เพลง
ชาติไทย ที่เราร้องกันอยู่ทุกวัน”

เพลง **ชาติไทย**

ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย
เป็นประชารัฐ ไผทของไทยทุกส่วน
อยู่ดำรงคงไว้ได้ทั้งมวล
ด้วยไทยล้วนหมาย รักสามัคคี

ไทยนี้รักสงบ แต่ถึงรบไม่ขลาด
เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่
สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี
เถลิงประเทศชาติไทยทวี มีชัย ชโย

(พันเอก หลวงสารานุกรมประพันธ์ [นวนล ปาจิณพยัคฆ์] เนื้อร้อง)

(พระเจนดุริยางค์ [ปิติ วาทยกกร] ทำนอง)

ฉันได้ยินเสียงของผมแกะชัดเจนน เพลง **ชาติไทย** ช่างกินใจเหลือเกิน
ฉันอยากให้เพื่อนๆ ร้องเพลง**ชาติไทย**ทุกครั้ง โดยคิดตามเนื้อร้องไปด้วย
เพลง **ชาติไทย** เรานี้มีความเป็นมาอย่างไรหนอ

ราวกับได้ยินความคิดของฉัน ผมแกะหัวเราะและพูดว่า

“เมื่อปีพ.ศ.๒๔๘๒ ประเทศไทยของเราเปลี่ยนชื่อจากคำว่า“สยาม”
เป็น “ไทย” ทำให้ต้องแก้ไขเพลงชาติใหม่ โดยให้จัดการประกวดแต่งเพลงชาติ
ผลปรากฏว่า หลวงสารานุกุประพันธ์ ซึ่งเป็นผู้แต่งเนื้อร้องส่งเข้าประกวดเป็น
ผู้ชนะ ส่วนผู้ประพันธ์ทำนองเพลงคือพระเจนดุริยางค์ อย่งไรล่ะ” ผมแกะเล่า
ด้วยสีหน้าท่าทางภูมิใจอย่างยิ่ง

ฉันไม่รู้หรอกว่าเพื่อนๆ เข้าใจความหมายของเนื้อร้องเพลง**ชาติไทย**
เพียงใด แต่ฉันคิดว่า ผู้แต่งคงอยากให้ทุกคนในชาติได้คิด ได้ตระหนักถึง
ความรักชาติ ความรักชาติไม่ใช่การที่เรายืนตรงร้องเพลงชาติหน้าเสาธง
ในทุกๆ เช้า แต่ความรักชาติ คือ ความร่วมมือร่วมใจและความรักสามัคคีกัน
ของคนในชาติต่างหาก

วันนั้นฉันกลับมาจากอุทยานประวัติศาสตร์ด้วยจิตใจรักชาติเป็น
ที่ยิ่ง แต่สิ่งที่ทำให้ฉันหม่นหมองก็คือ ฉันอาจจะไม่ได้พบผมแกะอีกแล้ว
เพราะ...

“เราอาจจะไม่ได้พบกันอีกนะซาลี” ผมแกะบอกกับฉันก่อนจาก
กันในวันนั้น

“ทำไมล่ะ” ฉันตกใจกับคำพูดของเขา “เธอจะหนีฉันไปหรือ”

“เปล่าหรอกจ้ะ ซาลี ฉันไม่ได้หนีไปไหนหรอก แต่ฉันคิดว่าเธอควร
จะอยู่คนเดียวบ้าง เธอโตแล้วซาลี เธอควรจะได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง โดยไม่ต้อง
ให้ฉันคอยช่วยเหลืออีก คนเราต้องเรียนรู้และพึ่งตัวเองใช้ไหม”

“ฉันรู้ ผมแกละ” ฉันทะโกนไล่สก๊อตบ “ฉันช่วยเหลือตัวเองได้เสมอ
ฉันไม่ได้เสียใจที่เธอจะไม่ช่วยฉันหรอก แต่ฉันเสียใจที่จะไม่ได้พบเธออีก
ต่างหาก”

ผมแกละไม่ตอบ เขามองตรงมาที่ฉันทะ เหมือนกำลังคิดและมุ่งหวัง
อะไรบางอย่าง ฉันทะเองก็จ้องมองเขาไม่วางตา เด็กชายโบราณผู้มีอายุไล่เสีย
กับฉันทะ ใบหน้าของเขาช่างสดใสไร้ราเริง ผมแกละสองข้างของเขาดูน่ารัก และ
ปลิวสะบัด เมื่อยามที่เขาควบซี่ม้่าก้านกล้วย

“ลาก่อนซาลี” ฉันทะได้ยินผมแกละกล่าวคำอำลาอย่างร่าเริง เขา
โบกมือให้ฉันทะช้าๆ ก่อนจะซี่ม้่าก้านกล้วย หายไปจากจอคอมพิวเตอร์ และ
หายไปจากสายตาของฉันทะ

“ลาก่อนผมแกละ” ฉันทะโกนไล่หลัง ด้วยความอาลัยรัก
ทันใดนั้น ไฟจากจอคอมพิวเตอร์กะพริบขึ้นครึ่งหนึ่ง พร้อมๆ กับที่
หน้าจอว่างเปล่า นั้น ปรากฏแถบข้อความ เลื่อนไหลออกมาช้าๆ

ไม่สำคัญหรอกว่า
ฉันเป็นใครและมาจากไหน
ไม่สำคัญหรอกว่า
ฉันจะอยู่ที่ไหน และเวลาใด
ขอให้รู้แต่เพียงว่า
ฉันคือความรู้สึกที่ติงามของเธอ

เพื่อนของฉัน...เพื่อนรักของฉัน
เธอคือดอกไม้ของยามเช้า
คือนกน้อยเร่ร่อนกลางทุ่งกว้าง
มาเกิด...เดินทางไปด้วยกัน
ไปกันเกิด...เดินทางไปด้วยกัน
ด้วยสำนึกแห่งรักอันงดงาม

ณ ที่ซึ่ง เลี้ยวเดือนเกี่ยวฟ้า
ดวงดาวพราวระยิบ
ในโลกแห่งวรรณคดีอันรื่นรมย์
นกหลากหลาย ต่างเพศผิวพรรณ สمانเสียงขับลำนำ
ด้วยท่วงทำนองขับขานอันไพเราะ
ฉันจะรอเธออยู่ที่นั่น...ชั่ววันรันดร์

“ผมแกะ” (lokwannakadi.com)

ด้วยรัก

ชาติ

